

„Nebřeč! To mě tak akorát otráví. A věř mi, že otráveného mě vidět nechceš. Za hodinu se vrátím a očekávám, že se do té doby uklidníš, jinak tě čeká trest,“ zahrozí a pak odejde.

Jakmile se za ním zaklapnou dveře, vstávám a začínám se zoufale procházet po místnosti, kam až mi řetěz dovolí. Jak se asi mám uklidnit? Jsem v cizím sklepě, bez možnosti úniku. A jaký trest má na mysli? Nechci o tom ani přemýšlet, ale v hlavě mi chtě nechtě vytanou nejrůznější scénáře. A žádný z nich není příjemný.

Když se ten parchant o hodinu později vrací, už nebrečím. Klidná ale rozhodně nejsem.

„Tak co? Už budeš hodná? Nechceš přece dopadnout špatně, že ne?“ Jeho hlas je tak nechutně sladký, div že nedostanu cukrovku. A ten zlověstný úsměv... Zvedne se mi žaludek.

„Nee.“ I když se snažím znít co nejvyrovnaněji, hlas se mi klepe. Ne že by mu to vadilo. Přichází až ke mně a já si ho můžu konečně pořádně prohlédnout. Je vysoký, tmavé rozčuchané vlasy mu padají do očí oříškové barvy. Pohled mi sklouzne k jeho silným rukám, které by mě mohly i zabít, kdyby chtěl, což se bez pochyby i stane, když nemá žádnou masku. Jednou mi s přehledem chytá zápěstí a druhou odemýká pouta na ruku a pak i na nohu. Škubne mnou a nemilosrdně mě táhne po schodech nahoru.

Snažím se bránit, ale to ho jen rozčílí a jeho stisk zesílí. Každý schod zasáhne jiné místo mého vyčerpaného těla. Nepochybují o tom, že mi zůstanou modřiny.

Konečně mě vytáhne nahoru a moje oči oslepi jasné světlo. Ani jsem se nestihla vzpamatovat a už mě přivazuje k radiátoru.

„No... kde bych začal. Rovnou ti chci říct, ať se nesnažíš odsud utéct, jinak tě, kurva, zabiju. Stála jsi mě hodně nervů, takže očekávám, že se mi vyplatíš. Ty peníze, co jsem za

tebe dostal, na to nestačí. Budeš mi tu uklízet, vařit a starat se o veškeré moje potřeby. Kdykoli mě neposlechněš, potrestám tě. A věř mi, že si to užiju. Rozumíš?“

„Kdo ti za něco tak zvráceného mohl zaplatit? Vždyť jsem nikomu nic neudělala,“ začínám zase natahovat.

„To tě, kurva, nemusí zajímat! Tak ROZUMÍŠ?!“

„A-ano.“

„Výborně. Teď tě pustím. Ty se umyješ, oblečeš a budeš hodná holka. Dneska po tobě nebudu chtít nic jiného.“

S velkou námahou se jdu dát do pořádku. Na takové hovado to tu má hezky zařízené. Veškerý nábytek má ze dřeva. Dokonce to i vypadá, že je vyrobený na míru. Nemá tu žádnou televizi. Zajímalo by mě, jak se baví po večerech. Nebo radši ne.

Když za mnou zaklapnou dveře prostorné koupelny, znovu se rozpláču. Tentokrát ale potichu, aby mě neslyšel.

Ujistím se, že za mnou nejde, svléknu se a vlezu do sprchy.

Horké kapky mi stékají po kůži. Zkousím, jak moc horkou vodu zvládnu snést. To mě dostatečně rozptýlí, takže se zvládnou aspoň trochu uklidnit.

Hned jak vylezu ze sprchy, zabalím se do měkkého ručníku. Vodu má sice horkou, ale jinak nejspíš preferuje chladno.

Na zemi si všimnu hromádky oblečení. Netuším, kdy ji sem zvládl dát. Ale to je jedno. Jsem ráda, že na sobě mám čisté věci, ve kterých neumrznu. Přejdu do svojí ložnice, jestli se tomu tak dá říkat. Schoulím se na posteli a snažím se usnout, ale pořád si přehrávám události posledních pár hodin. Vůbec nechápu, co se to děje. Nakonec usínám vyčerpaná a smáčená slzami.

Jak dny utíkají, začínám si zvykat na přidělené úkoly. Už jsem tu více jak týden. Nevím, jak se můj věznitel jmenuje, ani kdo